EL POU de la gallina
Revista manresana d'informació i opinió

Si això són uns herois...

Durant la celebració de l'Eurocopa "El País" va estar publicant un qüestionari que cada dia era respost per un jugador de la selecció espanyola, en què se li feien preguntes de tota mena, algunes de força absurdes. Més enllà de certs assumptes purament esportius o relacionats amb l'equip, hi havia alguna pregunta de cultura general, com ara qui era Lech Walesa, i una de molt concreta que va ser la que diàriament em va tenir pendent d'aquell interrogatori: "Per què el Govern rescata bancs i oblida les persones?". No saber qui era Lech Walesa ni tampoc, en més de dos i tres casos, quin dia comencen els sanfermins, era una cosa que no semblava importar gaire als joves de la Roja, però respondre la pregunta sobre el Govern i els bancs els incomodava. El Pepe Reina, tan simpàtic i tan expansiu en les celebracions de la selecció, se'n sortia amb una d'aquelles fórmules de compromís habituals: "De política, y menos económica, entiendo poco". Fernando Llorente deia el mateix, però era més parc de paraules: "Buf, de temas políticos ni idea". I Pedro, el canari del Barça, aclaparat per la pregunta contestava amb una franquesa que entendria: "Estas preguntas son complicadas para mí. Me pones en un compromiso". El tal Juanfran hi donava menys voltes i contestava que "del gobierno hay que hablar lo menos posible".

En general totes les respostes em van semblar desencisadores, però n'hi va haver dues que em van colpir com una fuetada: la del David Silva, "pasopalabra" i la del Javi Martínez, "siguiente". Tractant-se de temes personals ho hauria entès com una resposta a la defensiva -pobra però comprensible-, però tractant-se del que es tractava em van semblar dues respostes insultants. Dues respostes d'una desconsideració absoluta cap a totes les persones víctimes d'aquell abandó. Des de la seva posició més que privilegiada, la situació d'aquells que ho estan passant malament no els mereixia tan sols ni una resposta de compromís. Llevat d'alguna excepció -que vull pensar que hi deu ser, però que ara mateix no em ve al cap-, aquests jugadors representen el model dels nostres esportistes d'elit, els més adorats, els més seguits i els més ben pagats. Al camp es mereixen els millors aplaudiments però fora de l'estadi necessitem uns altres herois. Que hi són, i n'hi ha molts, però els focus no els enfoquen mai. Uns herois més audaços, més consistents i més compromesos, no pas d'una contenció tan cauta o tan cínica.